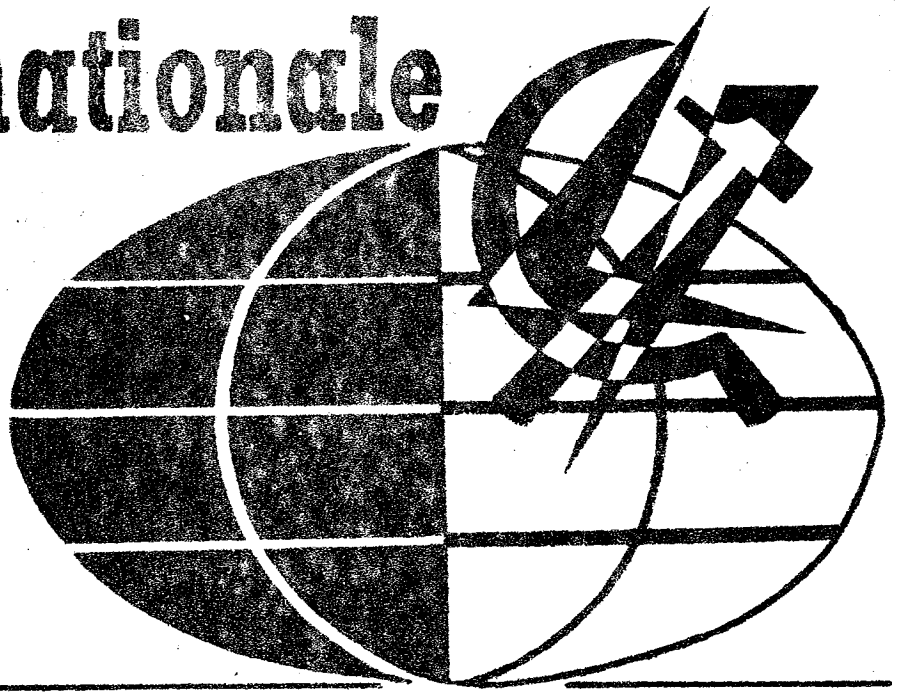

7/63

juli 1963

de internationale

Uitgave van de
NEDERLANDSE SEKTIE VAN DE
VIERDE INTERNATIONALE

proletariërs
aller landen
verenigt u !

DE INTERNATIONALE

Orgaan van de Nederlandse sectie van de Vierde Internationale

Verschijnt maandelijks

7e jaargang

Juli 1963

Administratie : L.Flekker. Tolstraat 123'''' , Amsterdam -Z -
Gemeente Giro : Amsterdam P-7185 Abonnementprijs f4.-- per jaar.

DEZE MAAND

Op het moment, dat we dit kommentaar schrijven, staat het nog altijd niet vast of de P.v.d.A., ja dan neen, aan een nieuwe regeringskoalitie met de burgerlijke partijen zal gaan deelnemen. Blijft zij "buitengesloten", dan heeft het waarachtig aan haar niet gelegen.

Haar meer dan loyale, "koninklijke oppositie", van de afgelopen vier jaren, heeft haar een stembusnederlaag bezorgd, die het op een bepaalde manier voor haar burgerlijke regeringspartners aantrekkelijk kan maken haar, verzwakt, en nog meer dan in afgelopen jaren, als gevangene, in het centraal comitee van de heersende klasse op te nemen. Het arbeidersbelang is hiermede niet gediend!

Oppositie, maar dan op basis van de kracht- en de eisen der arbeidersklasse, is de weg om uit de huidige modderpoel der parlementairpolitieke verhoudingen, naar een eenheidsfront met de katholieke- en kristelijke arbeiders te komen.

Terzijde zij even opgemerkt, dat we de F.S.F. met onrustbarende snelheid het pad der parlementaire illusies zien betreden, o.a. door de uitspraak van haar pas gehouden kongres, dat een "rooms-rode" koalitie toejuicht! Hier begint zich reeds haar kleinburgerlijk karakter en gebrek aan een arbeidersbasis en -politiek te wreken.

Het wereldpolitieke beeld toont ons andere zaken: zoals de van 15-19 Juni te Algiers gehouden "Conferentie voor niet-gouvernementele hulp aan het Nieuwe Algerije". Een 150-tal afgevaardigden uit een tiental Europese landen hadden zich hier verenigd om gezamenlijk hun solidariteit (eindelijk!) met de overwinnende Algerijnse Revolutie tot uiting te brengen. Het land, waar de idee van de Sowjet (arbeidersraad) zich opnieuw baan heeft gebroken, na ruim 7 jaar bloedige en heroïke strijd tegen het verenigde imperialisme, verdient meer dan ooit deze steun. De Algerijnse regering gaf bij verschillende gelegenheden van zijn grote belangstelling blijk en heeft ook het politieke belang van de conferentie onderstreept.

Deze internationalistische samenwerking tussen de Europese arbeidersbeweging en de voorhoede van de Afrikaanse Soc. Revolutie, is het beste voorbeeld, hoe onze koloniale klasse-broeders te helpen en tezelfdertijd het imperialisme te verzwakken.

Tussen dit bedrijven door heeft de S.U. weer twee kosmonauten de ruimte ingezonden, die alle tijdsduur -rekords braken. Niet alleen bewijst de S.U. hiermee opnieuw, dat het op 4 Okt. 1957 door haar gelanceerde, eerste ruimtevaartuig, geen "toevalligheid" was, doch het bewijs van een steeds verdergaande wijziging in de krachtsverhouding, tussen de Arbeidersstaat en het imperialisme, op het gebied van de meest vooruitgeschreden techniek.

Belangrijk is te noteren, dat ditmaal een 26-jarige vrouwelijke arbeidster het "heelal" gekozen heeft. Het verheugt ons, dat t de S.U. nu ook de vrouw de "ruimte" gegeven heeft en sluiten ons volledig bij alle revolutionaire stemmen aan, die hierin een belangrijke mijlpaal zien op de weg naar de volledige bevrijding van de vrouw.

(zie verder achterpagina)

De groei van de vakbeweging en de loonpolitiek

Veertig procent van de "onzelfstandige beroepsbevolking" is georganiseerd in vakorganisaties. Slechts 32% is daarvan lid van één van de "grote drie" N.V.V., K.A.B. en C.N.V.

Op 1 januari waren ruim 1,4 miljoen arbeiders georganiseerd. Van 1 januari 1947 tot 1962 steeg het aantal georganiseerden van 791.213 tot 1.419.513.

Deze winst was als volgt verdeeld:

NVV	1947	1962	winst	% 1947	% 1962	% winst
	300.341	507.666	207.325	12	14	2
KAB	234.885	417.780	192.895	9	12	3
CNV	119.051	224.865	105.814	5	6	1
Cat.	146.936	269.202	122.266	6	8	2

Een gevoelige klap kregen het NVV en de K.A.B. in de jaren van de bestedingsbeperking.

Op 1 januari 1957 had het NVV 500.332 leden.
Op 1 januari 1958 had het NVV 486.249 leden.
Een verlies van 14.083 leden.

het CNV had op 1 januari 1957 215.956 leden
op 1 januari 1958 218.449 leden.
Een winst van 2.593.

Op 1 januari 1957 had de KAB 411.991 leden
Op 1 januari 1958 had de KAB 395.047 leden.
Een verlies van 16.944 leden.

De categorale bonden hadden op 1 januari 1957 206.285 leden
op 1 januari 1958 232.276 leden.
Een winst van 25.991 leden.

het totaal aantal georganiseerden liep terug met 2.309 leden. Van 1.334.564 tot 1.332.255, eveneens van 1 januari 1957 tot 1 januari 1958.

Ook in het jaar 1959 bleef de groei van de drie vakcentralen beperkt. Het NVV won slechts 9.849 leden. Het CNV : 570 leden. De KAB : 4.527 leden. De categorale bonden wonnen 6.428 leden.

De oorzaak voor deze teruggang en stagnatie van de grote vakcentra-

len en de verhoudingswijze vrij grote groei van de categorale bonden, die niet verantwoordelijk waren voor de bestedingsbeperking is niet ver te zoeken.

DE LONEN

De reële lonen daalden in de jaren 1957 en 1958. Ondanks alle theorieën van de vakbondseconomen, die zich dagelijks laten beetnemen door de uitgekookte "specialisten" van de ondernemers zien wij sinds 1947 door de stijging van de kosten van levensonderhoud en de geldontwaarding van de werkelijke waarde van de arbeid steeds minder worden. De vermindering van de koopkracht van de gulden voor arbeidersgezinnen bedroeg van 1947 tot en met 1962 ongeveer 55%. De stijging van de kosten van levensonderhoud van 1947 tot en met 1962 bedroeg ongeveer 58%.

(Zie het Jaarverslag over 1962 van het Centraal Sociaal Werkgevers Verbond, pag. 89).

Ofschoon het werkelijk verdiende loon, d.w.z. het geld, dat een arbeider in zijn loonzakje krijgt, langzaam bleef stijgen, kan hij er door de stijging van de kosten van levensonderhoud, maar vooral ook door de geldsontwaarding steeds minder mee doen. Terwijl dus meer geld ontvangen wordt (in 1956-1957 was dit niet meer dan f 2,51 per week en in 1957-1958 f 1,19 per week) worden de arbeiders armer.

Het is niet toevallig, dat het aantal millionairs sinds 1958 van 2050 tot 3690 gestegen is. Deze toename is toch ergens vandaan gekomen. Men zal ons toch niet aan boord komen met het flauwe grapje, dat deze toename "uit de beschikbare RUIMTE" is gekomen.

Tenslotte nog een ander vraagstuk. Ieder jaar horen wij de jammerklachten van de heer Holtrop, directeur van de Nederlandse Bank, die steeds weer waarschuwt voor een "te grote loonkosten-stijging". In het jaarverslag van de Staatsbank lezen wij nu van de hand van de directeur: "De onzekerheden, die zich in het voorjaar van 1962 aftekenden, waren van tweeerlei aard. Enerzijds moest worden gevreesd voor de mogelijkheid, dat de overspannen conjunctuur zou gaan leiden tot een binnenlandse overbesteding, gepaard gaande met een betalingsbalanstekort en gevolgd door een onvermijdelijke terugslag zoals in de periode 1956-1957 die had gebracht. Anderzijds leek het gevaar te bestaan, dat de in gang zijnde sterke stijging van de arbeidskosten per eenheid product de export en daarmee de werkgelegenheid, in gevaar zou brengen, zodra in het buitenland een zekere conjuncturele teruggang zou intreden. Geen van deze gevaren heeft zich verwezenlijkt. Er is noch van een overbesteding noch van een conjuncturele omslag sprake geweest. En hoewel verscheidene bedrijfstakken moeilijkheden ondervonden en het bedrijfsleven in het algemeen de winstmarges zag inkrimpen, gaf het nationaal inkomen als geheel een redelijke groei te zien".

Een vraag, die hier onmiddellijk gesteld moet worden, is: Als alle gevaren, die gezien werden voor 1962, zich niet hebben voorgedaan en het maandverslag van de Hollandse Bank Unie van mei 1962 vermeldt:

CONJUNCTUURSTABILITEIT OP HOOG PEIL, waar blijft dan het deel van de arbeiders? Er was geen tekort op de betalingsbalans, maar een geregistreerd overschot van 621 miljoen gulden.

Is het niet de allerhoogste tijd, dat de vakbondsbestuurders ophouden met uit te gaan van de voorspellingen van de heer Holtrop. Voor 1963 heeft hij weer dezelfde voorspelling als voor 1962. Hij schrijft in het reeds genoemde jaarverslag: "Het ligt dan ook in de lijn van de verwachtingen, dat de aandacht van de autoriteiten hier te lande zich onder invloed van deze situatie in eerste aanleg zal blijven concentreren op het tegengaan van een loonontwikkeleing, welke geen aansluiting zou vinden bij de daarvoor beschikbare ruimte in ons economisch bestel in het algemeen en de productiviteitsontwikkeleing in het bijzonder. Aan de grote betekenis van een op dergelijke beginselen gebaseerde loonpolitiek als beleidsinstrument voor het handhaven van het interne en externe evenwicht van onze volkshuishouding kan nauwelijks worden getwijfeld".

Natuurlijk, van de heer Holtrop kan men niet anders verwachten, het gaat de heren toch naar den vleze.

Uitgaande van het totaal van 3 miljoen werknemers en een mogelijke verhoging van de totale loonsom met 0,7 % heeft de regering voorgesteld de loonsverhoging over 1963 niet hoger te doen zijn dan 1,2%. De Sociaal Economische Raad meende, dat er enige "ruimte" moest zijn, zodat de verhoging kan liggen tussen de 1,2% en 1,5%. Wanneer wij nu even terugdenken aan hetgeen wij boven schreven over de stijging van kosten van levensonderhoud en de geldontwaarding dan ziet men op welk een schandelijke wijze de arbeiders voor de gek worden gehouden. Een spel, waar de vakcentralen helaas nog steeds aan mee doen.

Meer dan ooit is het duidelijk, dat het van het grootste belang is, dat de vakbonden in het geweer komen ten behoeve van de arbeiders, daarde huidige loonpolitiek, die uitgaat van "het algemeen belang" slechts de ondernemers vruchten afwerpt. De enige oplossing is het stellen van een reeel minimum-loon, dat waarde vast gemaakt moet worden tegen de stijging van de kosten van levensonderhoud en geldsontwaarding. Een einde dient er gemaakt te worden, op korte termijn, aan de grote verschillen tussen geschoolde, geoefende en ongeschoolde arbeidsbeloning. De gemeenteklassen moeten op korte termijn verdwijnen. De grootste taak van de vakbeweging op dit moment is, het ongedaan maken van de kunstmatige verdeeldheid der arbeiders door de ellendige verdeeldheid in de beloning.

Een minimumloon niet van "vijf en tachtig gulden schoon", maar van honderd vijf en twintig gulden is onze eis. Ons enig risico is, dat er in de volgende statistiek wat minder millionairs zullen zijn. Is dat niet een "risico", dat de vakbonden moeten nemen?

H. Rubens.

Waar wij voor bloeden

"De noodzaak voor het westen, om een krachtige staat van militaire verdediging te handhaven en zich daervoor aanzienlijke offers te getroosten, blijft helaas onverminderd bestaan" dat waren de woorden die in de troonrede op 18 september 1962 door koningin Juliana gewijd werden aan de begrotingspost van f.2 milliard 224 miljoen voor "defensie" voor het jaar 1963. In 1962 was dit ministerie ons op f.2 milliard 140 miljoen te staan gekomen. Vijf jaar tevoren hadden wij "nog maar" 1 milliard 832 miljoen uitgegeven voor "militaire zaken".

Buiten deze geldsbedragen is het niet te schatten, wat het aan de Nederlandse jeugd kost om twee jaar "onder d. wapenen" te zijn. Onderbroken studies, gederfde inkomsten in de arbeidersgezinnen om nog niet te spreken van de enorme morele schade, die wordt aangericht door "de dienst". Maar tja voor "een krachtige staat van militaire verdediging" moet men wat overhebben.

De vraag doet zich echter voor, hebben deze offers werkelijk zin. Wij spreken dan nog niet eens van de politieke kant van de zaak. Van de noodzaak dus van de arbeidersklasse om de vijand in eigen land te vernietigen, de Sowjet Unie en de arbeidersstaten te verdedigen tegen de aanvallen van het imperialisme, maar van de militaire kant.

Op 10 mei j.l. heeft de Amerikaanse staatssecretaris voor oorlog, Mac Namara, een artikel geschreven in "The New York Times". Deze "specialist" schrijft, dat het best uitgeruste leger in Europa, het Amerikaanse leger in Duitsland, alleen in staat is het drie maanden uittehouden in geval van oorlog. De Britten zijn binnen dertig dagen niet meer in staat om te vechten, terwijl de "Bundeswehr" het drie dagen kan uithouden en de legers van België en Nederland één à twee dagen.

En dan te bedenken, dat deze één à twee dagen ons in 1963 TWEE MILLIARD TWEE HONDERD EN VIER EN TWINTIG MILLIOEN GULDEN KOST! Als iets mis is in deze wereld, dan is het wel deze milliarden verspilling aan wat in de troonrede genoemd werd "een krachtige staat van militaire verdediging".

De drie maanden, die Mac Namara schatte voor het Amerikaanse leger, diende als "geruststelling" van de Franse en Duitse bourgeoisie, die aanvoeren, dat de Amerikanen onmiddellijk naar atoomwapens grijpen als zij bedreigd worden (Cuba) doch niet bereid zijn onmiddellijk met atoomwapens terug te slaan als Europa wordt bedreigd. Dat de Amerikanen bang zijn voor Russische vergelding, wordt in het artikel niet gezegd.

Geen andere macht dan de arbeidersmassa's van Europa zijn in staat en verplicht de afschuwelijke dreiging van oorlog af te wenden. Onvermoeide strijd tegen de oorlogsvoorbereiding dient daarom op de voorgrond te staan van de activiteit van de socialistische en commu-

nistische partijen, alsmede van de vakorganisaties. Ruim twee milliard voor woningbouw, loonsverhoging en sociale voorzieningen zou ons uit heel wat ellende helpen.

H. Rubens.

Voor Teenagers in Amerika geen werk

Het mag al sinds jaren als bekend worden verondersteld, dat in Amerika sinds het einde van de Korea "boom" de werkloosheid geleidelijk tot ongeveer 5 à 6 miljoen werknemers is gestegen en geen neiging tot afnemen doch eerder tot toenemen vertoont. Het meest trieste en alarmerende in deze situatie is echter, dat van dit aantal werklozen de jeugd een groot deel uitmaakt. Van de jeugdige werknemers is 15% werkloos, wat op de gehele werkende bevolking een cijfer geeft van 5,8%. De situatie is nog slechter voor de jeugd van de gekleurde bevolkingsgroepen. Zelfs de minister van Justitie, Robert Kennedy, heeft erkend, dat de oorzaken van de hoge graad van jeugdmisdadigheid te wijten zijn aan het gebrek aan mogelijkheden, een beroep te leren en werk te vinden.

Zo is b.v. in New York 18% van de arbeiders onder de 21 jaar zonder werk. Wat is er verklaarbaarder dan dat deze jongeren de toekomst met wanhoop en cynisme tegemoet zien. Wat voor doel kunnen zij in dit leven vinden als hun de mogelijkheid op een behoorlijke wijze hun brood te verdienen ontnomen is? Waerom zullen zij naar school gaan of zich trachten te ontwikkelen op vaktechnisch of cultureel gebied? In vele gevallen zien zij de misdaad en de verdovende middelen als een "oplossing".

De vakbonden, of liever gezegd, hun topbureaucraten weten niets beters te doen dan te trachten de positie van de nog aan het werk zijnde ouderen te beschermen tegen de steeds toenemende automatisering. Zij vergenoegen zich ermee de regering om betere voorlichting over de situatie te vragen. De President van de A.F.L.-C.I.O. zei, dat er elk jaar 1.350.000 nieuwe arbeidsplaatsen nodig zijn om de jeugd aan werk te helpen. Maar die plaatsen zijn er niet.

President Kennedy stelde maatregelen voor om een maximum van 60.000 jonge mannen aan werk te helpen met lonen van 60 tot 90 dollar per maand. Ten eerste zijn deze lonen al een aanfluiting en vormen daarbij nog het gevaar van een neerwaartse druk op de lonen van de volwassenen. Maar de rest van deze werkloze jeugd, de overblijvende 740.000?

Wat deze jeugd nogig heeft, is werk om in hun eigen levensonderhoud te kunnen voorzien op een normale manier en om hen het gevoel van eigenwaarde bij te brengen, dat noodzakelijk is voor elk menselijk

wezen. Maar tenslotte ook om hen, door hun positie in het arbeids-
proces, de mogelijkheid te scheppen tot bewustwording van hun gehele
positie als arbeider of arbeidster, die de bouwers van de nieuwe
maatschappij en slopers van de oude zullen zijn.

De meest dringende eis op dit moment is dan ook verkorting van
de werktijd met behoud van het volle loon als middel tegen de ge-
volgen van de automatisering, om daardoor inschakeling in het arbeids
proces van de werkloze jeugdige arbeiders mogelijk te maken en zo
de solidariteit onder de arbeiders te versterken.

A.v. Deventer.

0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0

BEGON INDIA DE GRENSOORLOG MET CHINA?

Onder deze geruchtmakende kop verscheen in de "Standaard" (katholiek
Belgisch blad van 20 april j.l.) een frontpagina-artikel.

"De voorzitter van de Amerikaanse raad van stafchefs, generaal
Maxwell Taylor, heeft in een besloten commissievergadering de mogelijk-
heid niet tegen gesproken, dat India vorige herfst de grensoorlog
met Kommunistisch China begon. Op 14 feb. j.l. verscheen er een ge-
censureerd verslag van deze commissie voor krediettoewijzingen...
Op een vraag van het kommissielid Robert Sikes: "Zijn de Indiers
misschien deze militaire aktie begonnen?" antwoordde Taylor:

"Ze trokken inderdaad op in het omstreden gebied" (Onderstreping
van ons. Red.) Verderop in het verslag merkt Taylor op, dat er eigen-
lijk geen internationaal aanvaarde grens tussen India en China
bestaat. De kaarten verschillen zelfs t.a.v. de Mac Mahonlijn, die
door de Chinezen, kommunisten zówel als nationalist, nooit aan-
vaard is.

"Het is een vreselijk woest gebied, dat niet nauwkeurig in kaart is
gebracht en waar geen preciese grenslijnen getrokken zijn of
grenspalen geplaatst".

Het is goed deze feiten, die we al eerder publiceerden, nog eens
herhaald te zien maar nu uit de mond van de chef van de Amerikaanse
stafchefs. Het bevestigt nogmaals de noodzaak om niet al te licht-
vaardig, uit een soort ultra anti-Stalinisme, de burocratie van een
arbeidersstaat te beschuldigen van lichtvaardige oorlogsavonturen,
doch steeds het klassekarakter van de strijdende partijen te analy-
seren en daaraan enige konklusies te verbinden.

= o = o =

= 6 =

DE ONTWIKKELING VAN DE ARABISCHE REVOLUTIE EN DE POSITIE VAN ISRAEL

++ ++++++++ ++ ++ ++++++++ ++++++++ ++ ++ ++++++++ +++ ++++++

Hoewel de vereniging van het Arabische Oosten, zich in de huidige historische etappe, onder leiding van half-bonapartistische - en bourgeoisie-leidingen, nog aarzaand voltrekt, is de vereniging van de thans uit drie landen samengestelde Ver. Arabische Republiek, een hernieuwde bevestiging van het permanente karakter van de revolutie - naire ontwikkeling in het Arabische Oosten.

Het diepe verlangen van de Arabische arme massa's naar hun sociale bevrijding, wordt door hen allereerst vertaald in het steeds krachtiger streven naar nationale - en kulturele hereniging van de gehele Arabische Natie, van Irak tot Marokko.

In het gehele ontwikkelingsproces van de koloniale revolutie na de Tweede Wereldoorlog is het ook de Arabische massa's meer dan duidelijk geworden, dat een van de belangrijkste obstakels op haar weg naar bevrijding van de imperialistische overheersing, konkreet uitgedoend door de Ver. Staten, Engeland en Frankrijk, het in de eerste plaats doen verdwijnen betekent van de, door deze imperialistische machten geschapen verdeeldheid.

Aan het einde van de Eerste Wereldoorlog stortte het Turkse rijk, dat een groot deel van het Arabische Oosten omvatte, in elkaar.

De eerder genoemde imperialistische grootmachten wierpen zich gretig op de buit en gaven de landkaart van het Midden-Oosten zijn, nog tot op heden voortdurende, bizarre aanblik, d.w.z. verdeelden in overeenstemming met hun olie- en machtshonger, de resten van het toenmalige Ottomaanse rijk in een lappendeken van willekeurig gevormde koninkrijken, rijkjes en sjeikdommen, naar de oude imperiale regel verdeel en heers.

Ook tekende gelijktijdig met deze verminking van de Arabische natie de eerste imperialistische plannen zich af om eventueel het burgerlijk Zionisme in de toekomst te gaan gebruiken tegen het anti-imperialistische streven der Arabische massa's. Er werden namelijk reeds tijdens de eerste Wereldoorlog door het Engelse imperialisme, konkrete toezeggingen aan de toenmalige Zionistische leiders, Herzl en Weizmann, gedaan over de stichting van een Joods Nationaal Tehuis. Na afloop van deze oorlog vervaagden deze beloften weer even snel. Niettemin waren ze aanleiding en aanmoediging voor vele jonge joden om, vaak illegaal naar Palestina te trekken, om aldus aan de achtervolging, progroms en slachtpartijen in hun land van herkomst (voornamelijk het Tsaristische Rusland en Polen) te ontkomen, met de illusie, in Palestina een nationaal joods socialisme te kunnen gaan opbouwen.

De thans zich brder ontplooiende Arabische revolutie ziet zich nu dan ook gekonfronteerd met dat wat zich in mei 1948 gekonkreteiseerd heeft van de Zionistische droom: de Staat Israel. Schijnbaar tegengewerkt tijdens de geboorteweek, werd de Joodse Staat kort na zijn stichting door het imperialisme en de Sowjetburokratie erkend. De voordelen/waren duidelijk/voor het imperialisme - het had toch, zij het op zijn manier, schijnbaar aan de vertwijfelde verlangens van miljoenen joden in de gehele wereld voldaan, zich te willen bevestigen als natie, met een eigen grondgebied.

Tevens en eigenlijk in de eerste plaats diende de staat Israël als wijkplaats voor hen, die aan de concentratie- en vernietigingskampen in het Europa van Hitler ontkomen waren. Waarmee zij in wezen slechts een stedelijk ghetto verwisselden, voortdurend bedreigd en nog steeds in oorlogstoestand met de omringende Arabische Staten.

Hierin ligt het tweede, veel belangrijker voordeel voor het imperialisme. De in hun vertwijfelijk uit Europa weggetrokken joden hebben, in de illusie aan hun sterke verlangens naar rust en een socialistische ontwikkeling eindelijk gevolg te kunnen geven, de staat Israël gesticht, echter op basis van de verjaging van de oorspronkelijke bewoners.

Ze hebben als slachtoffers van een moorddadige, monsterachtige, Duits-imperialistische uitroeiingscampagne (waarom overgens, zijn de vernietigingskampen en hun aanvoerwegen door de geallieerde imperialisten nooit gebombardeerd?) zich laten verleiden om hun eigen geluk en toekomst te willen grondvesten op de puinhopen van de verjaagde arabische massa's, die waar het om de opbouw van een internationaal socialisme gaat, hun natuurlijke en enige bondgenoten (klassegenoten) zijn, tegenover alles wat feodaal-kapitalistisch of imperialistisch is, van Ben Goerion enerzijds tot en met Hoessein van Jordanië en Soed van Soedi-Arabië anderzijds.

Zo vervult dan op dit ogenblik de staat Israël in het Arabische Oosten de rol van imperialistische speerpunt, op het hart van de Arabische Revolutie gericht. In de eerste plaats door de ideologische basis, waarop ze gesticht werd, te weten, de utopistische, zich in de praktijk als reaktionair uitwerkende opvatting, dat er voor enige bevolkingsgroep (zij het joden, negers of minderheden in het algemeen) de bevrijding kan liggen in een nationale socialistische ontwikkeling, waarvan overgens in het huidige Israël geen sprake is. De kibboetsim, in dit verband de enige oprechte poging tot verwerkelijking van een stuk communistisch gemeenschapsleven, beperken zich tot ongeveer 5% van de bevolking en maken onder druk van het gehele kapitalistische maatschappijpatroon, een negatieve ontwikkeling door.

Ten tweede hangt de gehele economische basis van het land volkomen in de lucht, doordat het als een de zee-grenzend land volledig van zijn achterland is afgesloten en daardoor volledig van het imperialisme afhankelijk is en voor zijn kapitaals- en grondstoffenbehoefte en voor de afzet van zijn produkten.

De politiek, die dan ook praktisch uit deze afhankelijkheid resulteert is er een van een ultra-nationaal, chauvinistisch karakter, op buitenglands gebied wel het best gekarakteriseerd, door de deelname van Israël aan de overval op Egypte in 1956, in medeplichtigheid met het Franse en Britse imperialisme, die de nationalisatie van het Suez-kanaal en de opkomende Egyptische revolutie ongedaan wilden maken.

De huidige situatie, anno 1963, is nog welsprekender, waar in het buurland van Israël, Jordanië, de kracht van de ontplooiende revolutie zich doet voelen en waar het feodale regime van Hoessein (een pion van het Engelse imperialisme) wankelt, de regering van Ben Goerion openlijk aankondigt, militair te zullen ingrijpen, indien dit regime ten val wordt gebracht, m.a.w. als de Jordaanse massa's de weg naar hun sociale bevrijding gaan betreden. Hiermee is de gehele tragiek aangegeven van de joodse massa's, thans in Israël gevestigd, die op straffe van te worden geofferd op het altaar

van de imperialistische, contrarevolutionaire plannen van de NATO in het Nabije Oosten, de weg zullen moeten vinden naar hun Arabische broeders om samen met hen zich te bevrijden van hun gezamenlijke en veelsoortige onderdrukkers. De Israëliëische jeugd valt hier in het bijzonder een voorhoedetaak toe, die haar daardoor van de chauvinistische geest kan vrijmaken, waardoor ze momenteel vergiftigd wordt.

Er is hoop, dat ook in Israël de nieuwe generatie gaat beseffen, dat geen volk vrij kan zijn, dat een ander volk (of bevolkingsgroep) onderdrukt.

Tijdens de militaire fase van de Algerijnse revolutie in jan. 1960 meldde het Franse blad "Le Figaro", dat er in Israël door jongeren een comité was gevormd tot hulp aan Algerije. We kunnen verwachten, dat deze jeugd, die een intelligente jeugd is, hierbij geen halt zal houden en het sociale karakter van de gehele worsteling van de Arabische massa's meeren meer zal gaan begrijpen. Daarmee zal een grondslag gelegd worden voor een ontwikkeling, die de Joodse en Arabische jeugd uiteindelijk schouder aan schouder zal doen vechten, voor een Verenigde Arabische Socialistische Republiek, waerbinnen volledig plaats zal zijn voor een eventuele Socialistische Federatieve Republiek Israël, met alle rechten van een minderheid binnen een socialistische maatschappijstructuur.

-Lucas Vessels-

Nieuws in het kort

De Angolese M.I.L.A. heeft een nieuwe vertegenwoordiger in Algerije benoemd. Luis d'Almeida zal de huidige functionaris Dr. Eduardo Dos Santos opvolgen. Deze laatste zal een aantal andere functies gaan vervullen. In zijn afscheidswoord zei Dos Santos: "Meer dan ooit ben ik ervan overtuigd, dat Algerije over een groot mensen-kapitaal beschikt. Dit kapitaal is de enige kracht van in ontwikkeling zijnde landen die het hen mogelijk maakt de socialistische doeleinden te bereiken."

De autoriteiten van Fallsall in Engeland hebben besloten geen gekleurd personeel meer dienst te laten doen in autobussen. Het gemeenteraadslid Parkes verklaarde, dat deze maatregel geen discriminatie van gekleurden inhoudt doch dat men nu in staat is beter geschoold blank personeel aan te trekken.

Volgens een uit de gevangenis gesmokkelde brief van Osvaldo Bayer president van de Argentijnse Journalistenorganisatie, zullen de 20 journalisten, die gedurende 2 maanden reeds in de gevangenis van Buenos Aires zitten, overgebracht worden naar concentratiekamp in Patagonië.

DE NEGERS IN DE VERENIGDE STATEN

+++++

De negermassaas, waar ook ter wereld behoren tot het meest onderdrukte, vervolgd en uitgebuite deel van de mensheid. Sinds eeuwen vormen zij een onuitputtelijk reservoir van zeer goedkope arbeidskrachten, d.w.z. slaven voor de kapitalistische economie, in zijn vroege handels-, laat-industriële- en half- en heel koloniale vormen. Vele miljoenen stierven tijdens de beestachtige slaventochten in Afrika en het gruwelijke vervoer per schip naar de slavenmarkten en de plantages in Amerika. In de Verenigde Staten werden de nakomelingen van de overlevenden, - na de Amerikaanse burgeroorlog "vrij" en weerloos uitgeleverd aan het kapitalisme van het nog half koloniale Zuiden alsmede aan de wraak en de nieuwe onderdrukingsmethoden van de Ku Klux Klan en soortgenoten.

Het grootste deel van de + 20.000.000 negers woont nog steeds in het achterlijke -nog grotendeels agrarische Zuiden : als onderste, half geproletariseerde laag van de bevolking; n.l. werkzaam in de landbouw, de huishouding en andere slechtbetaalde sectoren van de nog halfkoloniale Zuidelijke maatschappij ; zonder veel rechten en als feitelijke slaven.

De Tweede Wereldoorlog bracht enige verandering in de stagnerende sociaal-economische verhoudingen. Honderdduizenden negers kwamen via het leger en de mobilisatie in contact met de wereld ; veel noordelijk kapitaal werd in het Zuiden in nieuwe industrieën geïnvesteerd. De trek naar het Noorden, waar betere betrekkingen te krijgen waren, werd sterker.

Objectief werd met dit proletariseringproces een basis gelegd voor een verdergaande emancipatiestrijd. Subjectief heeft de Afrikaanse - en de Latijns-Amerikaanse revolutie een beslissende invloed op het ontwaken der negermassaas gehad.

Vooraf ging er een geweldige werking uit van de sociale revolutie op Cuba, waar een groot deel van de bevolking sterk negroïde trekken vertoont.

Het ontwaken van de negermassaas riep als reactie, in versterkte mate alle reactionaire-, fascistische krachten in beweging, die van de neger "op zijn plaats" hielden en profiteerden van zijn onderdrukking.

De gehele bourgeoisie trekt voordeel uit de verdeeldheid van de arbeidende massaas. Een groot deel van de noordelijke bourgeoisie is traditioneel via de Democratische Partij nauw verbonden met de Zuidelijke klassegenoten, wier politieke leiders soms een openlijke sympathie voor het koloniaal-fascistisch regime van Verwoerd uitdrukken.

Eerst onder de toenemende druk van de anti-rassenscheidingsbeweging en de internationale publieke opinie kwam de regering Kennedy er toe enkele aanvullende maatregelen te nemen, die leidden tot enige symbolische gebaren zoals toelating van een of twee negers op een school of een universiteit. Nog duidelijker wordt het puur propagandistisch-demagogisch karakter van de "gelijke burgerrechten"-belijdenis der Noordelijke bourgeoisie, als men ziet dat in het Noorden alle vormen van ten achterstelling van de neger bestaan, (op het gebied van tewerkstelling, huisvesting, onderwijs enz.)

uitgezonderd de praktische uitsluiting van het stemrecht in het zuiden, met zijn terreur van de Ku Klux Klan en de Blanke Burgerkaden. Een lot, dat de negers daar delen met andere "Koloniale" massa's, zoals de Porto-Ricanen o.a.

Het felle fanatieke verzet tegen de emancipatie komt echter van kleinburgerlijke - en "arme-blanke" lagen in de achterlijkste delen van het Zuiden, die zich direct economisch bedreigd voelen; die broedplaatsen vormen van Ku-Klux-Klan-fascisme, van heksenjacht op - en terreur tegen negers, joden, vakbonden en vooral socialistische- en communistische groeperingen. Te behoeven hier niet uit te wijden over alle terreurdaden, moordaanslagen; over de provocaties, de agressiviteit en het sadisme van politie- en gevangeniswezen de ras-klassejustitie, de z.g. "legale lynchpartijen" (o.a. de moord uit "zelfverdediging" van de kant der politie); over alle vormen van tenachterstelling en rassenscheiding; d.w.z. over die methoden om de neger met alle middelen zijn achterlijke-passieve half-proletarische slavenpositie te houden.

Slechts een enkele bijzonderheid. De KKK wordt nu overvleugeld door de blanke Burgerkaden - de vertegenwoordigers van een vleugel der meer gezeten burgerklasse, die een groter prestige hebben dan de primitievere KKK knokploegen en met meer succes kunnen pogen de Zuidelijke geleerden te sluiten tegen de negerbevrijding.

Het moet jammer genoeg gezegd worden, dat de negerbeweging weinig steun krijgt van de arbeidersklasse en de grote blanke arbeidersorganisaties, in het Noorden en het Zuiden der V.S.

De blanke arbeiders en vooral hun leiding voelen zich al gauw door de negereisen bedreigd in hun betere-, relatief bevoorrechte positie (hogere lonen, enz.). De druk van de Zuidelijke halfkoloniale maatschappij, het gebrek aan medewerking van bepaalde arbeidersgroepen in het Zuiden is zodanig, dat de grote vakbondsfederatie AFL-CIO het sinds enige tijd heeft opgegeven verder in het Zuiden door te dringen. Slechts 1.300.000 negers zijn in totaal georganiseerd en dan nog vaak in afzonderlijke afdelingen.

Belangrijker evenwel dan de bestaande toestand, is de nieuwe negerbeweging zelf. Deze is slechts te begrijpen tegen de achtergrond van de sociale verhoudingen van de negermaatschappij zelf: een maatschappij, die tot op zekere hoogte een ghetto maatschappij binnen de grote "blanke" kapitalistische maatschappij is.

De meerderheid van de +/20.000.000 negers, v.n. ongeschoolde arbeiders leven materieel in kommerciële omstandigheden en zijn erger dan welke groep ook door de werkeloosheid getroffen.

Anders is de toestand van de middenstand en welvarende bourgeoisie, die zich geleidelijk met succes binnen de negermaatschappij ontwikkelen. Zij zijn zeer conformistisch en doodsbenuwd de eigen privileges in gevaar te brengen, door de ras-klasse status-quo.

Op zijn allerbest steunt een deel van hen de N.A.A.C.P. (Nationale Vereniging voor de Vooruitgang van Gekleurden); een organisatie, die wel allerlei goed werk doet zoals het voeren en steunen van processen, enz. doch verder in het reformistisch slop is blijven steken van een uiterst langzame "integratie" in de kapitalistische maatschappij.

Een jongere generatie van v.n. studenten en scholieren (geen arbeidersbeweging nog) heeft nu - in nieuwe initiatieven tot radicalere

strijd tegen de rassendiscriminatie - de NAACP overvleugeld : met "sit-in" acties, die al een hele serie eetgelegenheden en warenhuizen tot toelating van negers dwongen ; met corpsen van zeer beweeglijke "Vrijheidsstrijders", die overal in het zuiden acties en demonstraties leiden voor schoolintegratie , voor inschrijving van negerkiezers enz.

Deze uiterst belangrijke activiteiten - waar vaak ook blanke (socialistische) jongeren aan meedoen - worden nog grotendeels geleid door organisaties als CORE (Congres voor ras-Gelijkheid) en SNCC (Geweldloos Studenten Comité) en dominees groepen die sterk pacifistisch en ghandistisch geïntereerd zijn.

De strijd verscherpt zich echter. Gewelddadige botsingen vinden regelmatig plaats. Schietpartijen zijn niet meer ongewoon. De negermassa zelf komt hier en daar in beweging. Duizenden en duizenden negers worden gearresteerd . De reformistische leidingen , Martin Luther King e.a. - bereiden nu zelfs een massale mars naar Washington voor, in het geval er geen vaart wordt gezet achter de nieuwe wetsvoorstellen tegen de rassen-ongelijkheid (waar Kennedy zich toe gedwongen zag om de voor de gehele Amerikaanse bourgeoisie verpletterende en ontmaskerende indruk van de negerstrijd, in de gehele wereld, enigszins te neutraliseren.).

Een politieke differentiatie voltrekt zich mede onder de groeiende invloed van de Afrikaanse- en de Cubaanse revolutie voelen steeds meer Afro-Amerikanen zich tot het socialisme aangetrokken.

De meest bewusten begrijpen dat alle onderdrukkers slechts wijken voor revolutionair geweld. In het proletarisch negercentrum Harlem (New York) kreeg Fidel Castro enige jaren geleden al een enthousiaste ontvangst en betuigt men nu herhaaldelijk zijn solidariteit met Lumumba (als symbool van de Afrikaanse revolutie).

De meest konsekwente neger tot dusver is Robert Franklin Williams . Nadat de burgerlijke negerelementen uit angst de plaatselijke afdeling van de NAACP te Monroe (North - Carolina) hadden verlaten organiseerde hij een proletarische - en gewapende NAACP afdeling. Hij zag kans de KKK fascistische tot de terugtocht te dwingen (zij gingen van direct geweld op "legale terrein" over). Voor deze activiteiten werd hij uit de NAACP gezet en door de FBI (geheime federale -staats politie) vogelvrij verklaard.

Williams moest naar Cuba vluchten om zijn leven te redden . Hij richt zich nu als revolutionaire socialist in geschrift o.a. ("Negers met geweren") en over Radio Havana ("Radio Vrij Dixie") tot de negermassas.

Bewuste negers beginnen nu ook in te zien, dat men tot zelfstandige georganiseerde partij-politieke actie moet overgaan en niet meer als bijwagens van de Democratische Partij moet fungeren.

In deze richting denken o.a. de leiders van de Black Muslim-beweging Elijah Muhammed en zijn rechterhand Malcolm X. Bij de langdurige ras-klasse onderdrukking, het sterke isolement en het gebrek aan classesolidariteit van de blanke arbeiders is het begrijpelijk, dat chauvinistische tendenties opkomen. De Black Muslims met hun tempels van de Islam werwerpen de hele "blanke" samenleving en cultuur, zij zijn tegen het integratie-streven van de meerderheid der negerbeweging. Zij wensen een onafhankelijke negermaatschappij (Over het hoe laten zij zich nog niet uit). Het is een vroeg-nationalistische beweging, zoals zo vaak in reli-

gieuze vorm gehuld. De Black Muslims - geschat op een 70.000 à 250.000 - vinden hun aanhang v.n. onder het zwarte half-proletariaat en recrutereren veel leden in gevangenissen. Dit verhindert niet, dat de vorming van bezit en van negerondernemingen sterk wordt gestimuleerd.

Meer dan tegen welke negerorganisatie, richt de anti-negerhctze en onderdrukkingscampagne zich tegen deze groep; terwijl zij nog niet eens met politieke actie begonnen is, zozeer wordt zij door de hele Amerikaanse bourgeoisie als een bedreiging gezien.

Het is nog niet uit te maken welke negertendentie uiteindelijk de leiding zal krijgen over de Afro-/Amerikaanse massabeweging. Niemand kan zeggen welke vormen de negerrevolutie en de Amerikaanse revolutie zullen aannemen. Vereist is in elk geval maximale steun van de kant der revolutionaire marxisten, van alle socialisten en van de hele internationale arbeidersbeweging. Schouder aan schouder dienen blanke Amerikaanse revolutionairen nu direct met de negermassa op de straat en waar ook te vechten tegen het fascisme in al zijn vormen, en tegen de Noord Amerikaanse grote bourgeoisie zelf, als voorbereidende etappe van de Amerikaanse revolutie.

Steun -kritische steun- dient ook gegeven te worden als de negerbeweging massaal de oprichting van een zelfstandige staat zou opëisen. De negers kunnen nu eenmaal niet wachten tot de sociale revolutie opheffing van alle negeronderdrukking binnen een socialistische gemengde rassen-maatschappij zal hebben mogelijk gemaakt.

Natuurlijk zal alles moeten worden gedaan om proletarische eenheid, eenheid van actie met de blanke arbeiders, op vakbonds- en politiek terrein te verwerklijken; doch dat ideaal van proletarische eenheid mag de negerbeweging niet verlammen of vertragen.

Eveneens is het nodig dat de negerarbeiders beter worden georganiseerd op elk terrein; waarbij ernstig moet worden gedacht aan een afzonderlijke negervakbonds-federatie, allereerst voor het Zuiden. Dit ook om voor een latere Afro-Amerikaanse massapartij, een duidelijke klassebasis voorbereid te hebben.

Het spreekt natuurlijk vanzelf dat wij slechts voorzichtig enkele gedachten opwerpen, die door betere vervangen kunnen worden. Wij wensen uiteraard geen illusies te wekken over een afzonderlijke oplossing van het negerprobleem in de Verenigde Staten, buiten de grote Amerikaanse revolutie om. "Neger"-revolutie en "blanke"-revolutie zijn onafscheidelijk met elkaar verbonden. De neger-revolutie, voortplanting en onderdeel van de Koloniale Revolutie, heeft echter zijn eigen dynamiek. Zij kan een belangrijke voorhoederol vervullen, door nu al direkt slagen toe te brengen aan de zwakke plekken van de Amerikaanse kapitalistische maatschappij.

Dringt in uw vakbond en politieke partij aan op solidariteit met de negerbeweging ! ! ! ! !

Internationaal dient de Amerikaanse regering gebombardeerd te worden met brieven en telegrammen waarin ogenblikkelijke opheffing van alle discriminatie geëist wordt ! ! ! ! !

Het N.V.V. dient via het I.V.V.V. de AFL-CIO onder druk te zetten, om tot onbelemmerde toelating van negers in de vakbonden over te gaan en de strijd aan te binden voor gelijke lonen, gelijke arbeidsvoorwaarden en werk voor alle negers.

Leve de bevrijding van de Amerikaanse negers, als eerste etappe op de weg naar de sociale revolutie in de Verenigde Staten ! ! ! ! !

O O O O

E.Verheijen.

(vervolg kort nieuws)

Antoine Gizenga die nog steeds gevangen wordt gehouden op het eiland Bula Bemba in de Congo-rivier heeft opnieuw de parlementaire onschendbaarheid gekregen. Het parlement heeft zijn beslissing van 2 mei 1962 herzien.

Traangas en gummiknuppels werden gebruikt tegen de gemeentewerklieden van Guyaquil (Ecuador) die trachtten het stadhuis te bezetten. Zeven personen werden zwaar gewond.

De Nieuw-Zeelandse regering heeft bij Frankrijk geprotesteerd tegen de vestiging van een atoom-proef basis in het gebied van de atol Mururoa. Deze basis ligt op 1150 van de Cook-eilanden en 2650 mijl van de oostkust van Nieuw-Zeeland.

ANGOLA

Thans zijn bijzonderheden bekend geworden van de berechting van de Angolese student José d'Oliviera, die uit het Portugese leger deserterde en na een periode van onderduiken in mei 1962 werd gearresteerd. Het proces vond plaats begin mei 1963 en de beklaagde werd tot levenslang gevangenisstraf veroordeeld.

Ondanks de aanwezigheid van een Engelse advocaat, een Amerikaan, een Italiaan en een Engelse student werd de beklaagde tijdens het proces door agenten van de F.I.D.E. (geheime politieke politie) geslagen. Op het moment dat dit gebeurde schreeuwde de tante van d'Oliviera "Weg met het fascisme".

De Engelse en Amerikaanse advocaat hebben op 15 mei j.l. tijdens een persconferentie te Londen hun afschuw uitgesproken over de methoden die door de bendes van Salazar worden gebruikt tijdens politieke processen.

De onderdrukking van de nationalistische beweging in Angola door de geheime politie van Salazar neemt hand over hand toe.

In mei 1963 werd een groot aantal arrestaties verricht in Nova-Lisboa en Lobito. Onder de gearresteerden bevinden zich Luis Portocarrera, Sebastiao Coelha en José Valadares. Alle gevangenen zijn overgebracht naar de afschuwelijke "gevangenis" van Luanda.

Kenya

De KANU-partij van Jomo-Kenyatta heeft tijdens de verkiezingen die in mei j.l. werden gehouden 64 zetels veroverd van de 104. De overige parlementszetels gingen naar de KADU (32) en 8 naar onafhankelijke kandidaten. In de senaat bezet de KANU 18 zetels de KADU 16, de A.F.F. 2 en 2 onafhankelijke afgevaardigden. Aan de vooravond van de verkiezingen heeft Kenyatta zich uitgesproken voor de vorming van een eenheidsstaat op Afrikaans-socialistische basis.

In de "Metaalkoerier", orgaan van de A.N.M.B. (Metaalbewerker-
bond van het NVV), van 10 mei j.l. troffen wij het volgende
gedicht aan. Wij zouden het willen betitelen als het "zelfportret
van een burokraat".

NTS-JOURNAAL

(zes avonden per week, 20.00 uur precies)

Er rennen mensen op mijn beeldscherm
over 53 cm breedte rennen zij
beeld in beeld uit
en elke avond in het journaal

Ik zie ze rennen
op een afstand van 2 m en veertig cm precies
lui onderuit liggend in een zeer gemakkelijke stoel.

Ze rennen
in Zuidrhodesie, Ohio (U.S.A.), in Honkong
met zwarte, bruine of gele, vertrokken gezichten
hongerig vaak en meestal opstandig, opgejaagd.

Ze rennen
achtervolgd door mijn blanke rasgenoten,
die stokken dragen of geweren in de aanslag.
Ze worden geslagen of in de vlucht als dolle honden
neergeschoten : rood bloed uit zwarte, bruine, gele lichamen.

Ze rennen
elke avond in het Journaal
en ik lig er lui -koffie drinkend, mijn mening gevend-
naar te kijken .

Ze rennen
niet te lang.
Straks draaien ze zich om en komen in onze richting
met in het linkeroog de wil om vrij te zijn zoals ik
met in het rechteroog de haat.

Dat
dames en heren, hooggeachten en weledelen
luiliggend bij het journaal
gaat ons allemaal aan.

vv.....

Nog koffie Henk ?
Graag Miep ...

CASTRO over het Revolutionaire Proces

Het hiervolgende is een deel van een interview, dat Fidel Castro gaf aan leden van het Chileense Volksinstituut. Het werd gepubliceerd op 16 April 1963 op de frontpagina van het blad Revolucion te Havana.

O O O

Er is maar één Revolutie. Zij is als een kind, dat de verschillende fasen van zijn ontwikkeling tot volwassenheid doorloopt, tot het de volwassenheid heeft bereikt. Zij kan niet in twee verschillende revoluties worden verdeeld. Zij heeft alleen onderscheiden fasen. De basisvoorwaarden zijn de verovering van de revolutionaire macht en de opbouw, vanzelfsprekend, van de militaire kracht om deze revolutie te versterken.

Militaire kracht.

De verovering van de macht is van korte duur, als het nieuwe regiem niet in staat is tot het scheppen van een militaire kracht die de heersende klasse vernietigt. Deze kracht moet aan het imperialisme niet ten dienste staan, zomin als aan de oligarchie.

Iedere revolutionaire wet is een stap voorwaarts op de weg van de Revolutie. De Landbouw-hervormingswet riep agressieve economische maatregelen op van imperialistische zijde; dit verhaastte het nemen van nieuwe maatregelen tegen hen. De wet, gericht tegen de elektriciteit- en telefoonmonopolies, werd gevolgd door nieuwe agressieve maatregelen en tegenmaatregelen; het schrappen van de suikerleveranties aan de V.S. door hen.

Het imperialisme in samenwerking met de oligarchie, namen hun toevlucht tot militaire agressie, hetwelk leidde tot de nationalisaties van Amerikaanse- en pro-Amerikaanse firma's. Het toenemende, open treffen met het imperialisme, werkte mee tot de radikalisering van de revolutie en tot onze ideologische vooruitgang; het verbond de Revolutie met de vooruitstrevende krachten van de gehele wereld.

Stryd voor het Socialisme.

De openlijke agressie van de huurlingen, betekende nieuwe aanvallen; en de Verklaring over de socialistische aard van de Revolutie werd afgelegd, na het bombardement dat de invasie voorafging.

Op deze wijze was het gevecht, dat het volk leverde reeds een gevecht voor het socialisme.

De Revolutie is een dynamisch, een zich ontwikkelend proces. Maar er is slechts één revolutie. Als het geen revolutie is, is er geen revolutionair proces. Wanneer dit laatste wordt stopgezet is het geen revolutie. Als de juiste voorwaarden voor een revolutie aanwezig zijn, zal zij haar ononderbroken mars voorwaarts doorzetten. En dit is de reden waarom zij zo ver gaat- als alleen een echte revolutie kan doen- omdat zij in zichzelf de noodzakelijke voorwaarden voor haar ontwikkeling meedraagt. Als zij in de eerste fase een revolutie is, zal zij dat ook in de laatste fase zijn.

Wanneer eenmaal de politieke macht veroverd is en de militaire krachten, waarop de heersende klassen hun macht gebouwd hadden, vernietigd zijn, zet de Revolutie haar stijgende lijn voort.

Alle andere indelingen van de revolutie zijn kunstmatig; zij kan niet op willekeurige wijze worden onderverdeeld in trappen.

Revolutionaire wetten.

Hoe de macht te veroveren? Er zijn vanzelfsprekend verschillende wegen. Laat ons aannemen, dat de macht veroverd was door vreedzame verkiezingen. Dit zou niet voldoende zijn, als er geen gewapende krachten geschapen waren, die onvoorwaardelijk de nieuwe macht ondersteunden.

Wanneer eenmaal de macht veroverd is, moeten revolutionaire wetten worden uitgevaardigd. Het verlagen van de huren is geen socialistische wet, noch de wet, die het terugnemen van gestolen eigendommen bekrachtigt. De nationalisaties van handelsondernemingen, het stichten van landbouwbedrijven van het volk en volks-koöperatieven, de nationalisatie van de opvoeding, dit alles zijn socialistische maatregelen. Er is echter een samenhang tussen de nieuwe wetten en die welke haar voorafgingen, tussen de eersten en de laatsten, zoals er een samenhang is tussen A en Z.

0 0 0

Gisting in de belgische Komm. Partij

Op het laatste kongres van de belgische Komm. Partij heeft men de vier leden van de pro-China tendens, waaronder Jacques Grippa, de leider, die daaraan voorafgaand reeds uit het centraal-comité was gezet, geroyeerd. Deze anti-demokratische maatregel is niet zonder krachtige protesten van de zijde van verschillende partijafdelingen en de Komm. Studenten, verlopen.

Het orgaan van de jonge studenten en arbeiders van Etterbeek bijv. neemt krachtig stelling tegen het Pol. Bureau der partij en bestempelt deze gewelddaad: "als tegen de statuten ingaand en tegen gesteld aan de geest van een Marxistisch-Leninistische partij."

Dit alles is juist en vanaf het moment, dat de bewuste leden van de K.P. strijden voor een werkelijke democratie en het recht tot tendensvorming in de partij, is het onze plicht hen te ondersteunen.

Er is een discussie geopend in hun tijdschrift, waaraan iedereen zonder angst voor censuur (hetgeen door hen wordt bevestigd) kan deelnemen. Dit alles is zeer bemoedigend en zou voor de destalinisatie ondenkbaar zijn geweest.

Maar er is een in het ooglopende tegenstelling in de politieke stellingname, welke ontwikkeld is in hun tijdschrift. Enerzijds beroept men zich op Marx, Lenin, en strijdt men tegen het reformisme en de verburokratisering van de huidige leiding; men strijdt voor meer democratie, voor een socialistische revolutie, doch anderzijds ondersteunt men de albanese Komm. Partij, momenteel de meest verwoedde stalinistische partij, die er is (zou er in deze partij meer democratie zijn?).

Men bekritiseert het revisionisme, als "grootste gevaar op dit moment" en in het bijzonder Joego-Slavië. Een kleine tekening toont ons : voldoende, een zeker heimwee naar het stalinistisch tijdperk; aan de ene kant Beria voorstellend (opgehangen en met bloed bevlekt) en aan de andere kant een Chinees, met als onder-

schrift: "Gisteren Beria, vandaag Roger Rouge (pro-Chinese redakteur van het tijdschrift).

Hoe kan men op eerlijke wijze strijden voor de democratie in de partij en tezelfdertijd voor de zuiverheid van het Marxisme-Leninisme, als men de terechtstelling, van één van de grootste misdadigers uit het stalinistische tijdperk, brandmerkt? Het is momenteel voor de 4e Internationale een belangrijke taak, zich op de beïnvloeding van de Komm. partij en in het bijzonder van de studerende Komm. jeugd te oriënteren. Deze taak valt toe aan een regelmatig verschijnend openbaar orgaan van de 4e Internationale in België, want het is nu meer dan ooit het moment, in dit milieu de trotskistische opvattingen kenbaar te maken en daardoor onze rijen te versterken.

L.v.d. Bossche.

0 0 0

"Begon India de grensoorlog met China?"

Onder deze geruchtmakende kop verscheen in de "Standaard" (katholiek belgisch blad van 20 April j.l.) een frontpagina-artikel.

"De voorzitter van de Amerikaanse raad van stafchefs, generaal Maxwell Taylor, heeft in een besloten kommissievergadering de mogelijkheid niet tegengesproken, dat India vorige herfst de grensoorlog met Komm. China begon. Op 14 Febr. J.l. verscheen er een gecensureerd verslag van deze kommissie voor krediettoewijzingen. Op een vraag van het kommissielid Robert Sikes: "Zijn de Indiërs misschien deze militaire aktie begonnen?" antwoordde Taylor: "Ze trokken inderdaad op in het omstreden gebied". (Onderstreept van ons, Red.)

Verderop in het verslag merkt Taylor op, dat er eigenlijk geen internationaal aanvaarde grens tussen India en China bestaat.

De kaarten verschillen zelfs t.a.v. de Mac-Mahonlijn, die door de Chinezen, kommunisten zowel als nationalistten, nooit aanvaard is.

"Het is een vreselijk woest gebied, dat niet nauwkeurig in kaart is gebracht en waar geen precieze grenslijnen getrokken zijn of grenspalen geplaatst".

Deze feiten, die we al eerder publiceerden, doch nu uit de mond van de hoogste Amerikaanse militaire autoriteit, hun bevestiging vinden, onderstrepen de noodzaak, de burokratie van een arbeidersstaat niet licht-zinnig, in vereniging met de burgerlijke pers, van lichtvaardige oorlogsavonturen te betichten, doch steeds het klasse-karakter van de strijdende partijen te analyseren.

0 0 0

WAAROM BEWAPENT ZUID-AFRIKA SNELLER?

Zuid-Afrika heeft sinds 1959 zijn bewapening koortsachtig versterkt en zijn oorlogsbegroting verdrievoudigd, die nu 12% van de staatsbegroting opeist. Niet alleen ter bestrijding van de opkomende Afrikaanse revolutie, is een geweldige hoop wapentuig, in Engeland voornamelijk gekocht, doch ook omdat het Suez-kanaal niet langer in handen van het imperialisme is.

Bij het uitbreken van een eventuele derde Wereldoorlog houdt de internationale bourgeoisie er rekening mee, geen gebruik meer te kunnen maken van het Suez-kanaal.

Daarom is aan Zuid-Afrika de uiterst belangrijke taak toegeval-
len, de verbinding met het Verre Oosten en Z.O.-Azië te beschermen en de
verdediging daarvan op zich te nemen. Engeland is daarom in hoge
mate bij de instandhouding van net huidige regiem geïnteresseerd, zo-
danig zelfs dat Harold Wilson, als de mogelijke toekomstige wilsuit-
voerder (socialist) van de Engelse bourgeoisie, op een bijeenkomst
van de buitenlandse pers onlangs verklaarde, dat ook met Labour aan
de macht, het verdrag van Simonstown van 1955 gehandhaafd zou blijven.

Dit verdrag houdt in ruil voor militaire faciliteiten, de verplich-
ting van Engelse zijde in, Zuid-Afrika een voortgaande stroom van oor-
logsschepen, marine-vliegtuigen en ander oorlogsmaterieel voor de
beveiliging van de Kaaproute te leveren. De toenemende werkloosheid
wordt daar tevens mee bestreden....

Deze bewapeningskoorts vertoont ook nog een derde aspekt.
Verwoerd en de zijnen denken niet alleen aan het handhaven van de
blanke overheersing in Zuid-Afrika en het beschermen van de Kaap-
route. De gedachte aan de vorming van een "bevrijdingsleger" in het
Noorden, speelt hen door het hoofd, gezien de zich ontwikkelende
revolutionaire opstanden in de indirecte grensgebieden van de Zuid-
Afrikaanse republiek, zoals Angola, Mozambique en het verder gelegen
Rhodesië en Tanganjika, met als aangrenzend land o.a. Congo.

Dit alles leidde reeds tot het resultaat, dat de Zuid-Afrikaanse
Republiek, de krachtigste militaire mogendheid is op het Afrikaanse
kontinent en verder gaat zijn militaire macht te vergroten.

Met de eventuele gevolgen van een Labour-overwinning bij komende
verkiezingen (ondanks Wilson's toezeggingen), voor de wapenleveran-
ties van Engelse zijde, heeft men reeds rekening gehouden door de
eigen wapen- en munitie-industrie zeer aanzienlijk uit te breiden.

Frankrijk levert momenteel ook reeds militaire- en hefschroef-
vliegtuigen, tanks en pantservoertuigen. En er zijn andere landen,
die maar al te graag wapens willen leveren aan een land, dat voor
het nieuwe belasting-jaar, de oorlogsbegroting heeft verhoogd tot
ongeveer 800 miljoen gulden.

r e d t h u g o b l a n c o ! r e d t h u g o b l a n c o

Het Internationaal Sekretariaat van de Vierde Internationale
heeft in een telegram de Peruviaanse regering dringend verzocht,
HUGO BLANCO, de bekende leider van de boerenopstanden in Peru,
die gevangen genomen is, vrij te laten. Het protesteert tegen
zijn vangenneming. Zijn aktie oefende een inspirerende invloed
uit op de gehele landloze boerenbevolking van Latijns Amerika,
om zich van de invloed van hun feodale heersers te bevrijden.

Tevens wordt geprotesteerd tegen de nog voortdurende gevangenschap
schap van de andere leidende Trotskist in Peru, ISMAEL FRIAS.

Het Int. Sekr. v.d. 4e Internationale roept op tot het zenden van
van telegrammen, protestbrieven en lijstern met handtekeningen
aan de peruviaanse autoriteiten. Verder tot georganiseerd posten
bij de peruviaanse consulaten, teneinde Hugo Blanco, die na een
schijnproces dreigt vermoord te worden, te redden.

(Kommentaar uit de V.S.: wij hebben hieraan geen behoefte.)
 De dynamiek van de Addis-Abeba konferentie heeft zich reeds onmiddellijk deze maand doen kennen, in de verenigde Afrikaanse boycot van het Z.-Afrikaanse rassenhaatregiem van Verwoerd, op de Int. Arb. Konferentie te Genève. Het steeds dreigender kontra-revolutionaire gevaar van het door zijn N.A.V.O.-broeders tot de tanden gewapende Zuid-Afrika, is nu ook aan dewankelmoedige, nog aan hun koloniale meesters gebonden onafhankelijke staten aan het duidelijk worden. Eenheid daartegen is een kwestie van leven of dood. De Afrikaanse Revolutie schrijdt voorwaarts!
 Te Amsterdam is de 100ste herdenking van de afschaffing van de slavernij in 1863 door de ver. "Ons Suriname" met een demonstratieve optocht en een cultureel-politieke avond gevierd. Meegedragen leuzen als: Caraïbische Eenheid en Onafhankelijkheid, Vrijheid voor alle Onderdrukten, alsmede de in de vergadering uitgesproken politieke betogen, laten er geen twijfel aan bestaan, dat de krachten in het Surinaamse volk, die onder de stimulans van de Cubaanse Revolutie, naar een versnelde onafhankelijkheid streven, snel aan kracht winnen. Tijdens een minuut stilte, in acht genomen om allen te herdenken, die in de strijd tegen de slavernij en iedere onderdrukking gevallen waren, werd Zuid-Afrika, Angola en Algerije niet vergeten!
 De internationale verbondenheid van alle onderdrukten heeft haar echo ook in Amsterdam gevonden.

I N H O U D

PAG ¹ pag. 4	Over de vakbeweging Voor teenagers in Amerika geen werk.	H. Rubens A. van Deventer
pag. 5	Waar wij voor bloeden	H. Rubens
pag. 7	De ontwikkeling van de Arabische revolutie en de positie van Israel	L. Wessels
pag. 10	De negers in de Verenigde Staten	E. Verheyen
pag. 16	Castro over het revolutionaire proces	
pag. 17	Gisting in de belgische Commu- nistische partij	L. v.d. B.
pag. 18	Weerom bewapent Zuid-Afrika sneller?	